

REGELŐ.

Pesten vasárnap februarius 26^{kán} 1837.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Én és Arran Julia.

(Folytatás.)

„Beszéljünk csak most a' dámákról; ismeri őket az ur?“

„Elhiszem azt; én vagyok gyámatyjok. A' tábornagy valódi philosophus volt. Kár, hogy meghalt, mi előtt a' metaphysikával foglalatoskodtam volna.“

Ez — gondolám magamban — legkevesebbé magyarázza-meg azon ötletét, mért bízá gyermekei gyámságát ezen emberre. — „Tehát Hethertonba megy most az ur?“ — kérdém.

„No's, mi gondja erre az urnak? E' kérdés nekem kevéssé szemtelennek látszik; miért akarja azt tudni?“

„Röviden csak azért, hogy pontosan kiszámithassam azon pillanatot, mellyben olly impertinens pokrócztól, mint Slopp Olynt Oliver doctor, meg fogok szabadulni.“

„Slopp? — Követem — engemet Floppnak hívnak!“

„Az mindegy; tudja az ur, hogy magáról szöllok, bár milly nevet adjak is.“

„Az egekre! Én, uram, az az: theoriám!“

„Csak hamar ki vele uram, mit akar?“

„Hogy vajha a' sors vagy szerencse egykor hatalmat adjon nekem keserűn éreztetni az urral, milly tisztelet nélkül sérte-meg egy metaphysikust, gentlemánt, philosophust, egy — egy —

„Egy szamarat, uram!“

„Mennyei hatalmak! volnék csak nagyobb, e' helyen megfojtánám az urat!“

„No tehát tudja-meg az ur, hogy én éppen olly nagyságú vagyok, millyent magának ohajt, 's azért engem semmi sem fog tartoztatni“ —

„Holla, conductor, kocsis, nyissátok-meg a' kocsai-ajtót! Hála Istennek, hogy High Wilkham-ben vagyunk. Gyertyát hozzatok, meg akarom nézni ezen embertelen szörnyetegnek arcát!“

Mig ezt mondá, egyik legénynek kezeiből kivevé az istálló-lámpát, hogy reám világítson: de egy igen ügyes lépéssel kiűtem kezéből e' töredékeny butort, 's az égő gyertyabelet a' doctornak tátott szájába dugtam. Ő prüsszögött, köpködött, 's kiálta közben: „Gyalázatos dolog az oxfordi egyetem tagjával így bánni! Bizonyosan látszik arczomon a' megégett hely; pedig Juliám kedden Oxfordba jön, és” —

A' lámpának futékony világa mngengedé, hogy uti társamra egy pillantatot vessek. Számíthatlan felruhák tömegébe volt burkolva, úgy hogy arczán csak egy pár élénken fénylő szemet és természetlen nagyságú száját fedezheték-fel. A' rögtön bekövetkezett setétség nem engedte többet látnom.

Utóbbi 's Juliát érdeklő felkiáltása még minden előbbinél is jobban felháborított. Illy ember illy ajakkal, melly még azon kívül egy istálló-lámpa fadgyújától és füsttől gőzölgött, bátorkodék Julia nevét kimondani. Örültem, hogy már annyiszor felháborítám őt, 's feltevém magamban, hogy utazásunk végeig fogom kinozni 's boszontani. A' legszorosabb incognito viselését határozám-el, miben az éji setétség és ama zavar nagyon segített, melly Oxfordba jöttünkkor támadott. Én a' kocsiából kiugrá, 's uti táskámát kikapva, ni előtt metaphysikusom észrevenné, hogy valóban megérkezénk, már egy szobát választék magamnak. Midőn már az utasító leány után mentem a' 2-ik emeletbe, hallám az alul maradt doctornak következő szavait:

„Bizonyíthatom kegyednek, Peake mistress, hogy egy gyujtogatónak 's orzó gyilkosnak fog szállást adni, ki t. i. velem Londonból ide utazott.”

„De uram — viszonya egy asszonyi hang — csakugyan orgyilkost és gyujtogatót emleget? Talán csak tréfálni tetszik!” —

„De igen; gonosztevő az, ha én mondom; nem hihetné Peake mistress, hogy ő egész életében még semmit sem hallott felőlem 's könyvemről.”

„De hát mért gondolja uraságod, hogy gyujtogató?”

„Hát nem mondtam már kegyednek, Peake mistress, hogy ő még nem ismeri teoriáimat, 's midőn kilétemet emlitém neki, mit gondolt, mit cselekedett?”

„Ezt, uram, nem találhatom-ki.”

„Tetteté magát, mintha tévedésben volna, 's engem Slopp-nak nevezett. Mint mondom, Sloppnak! — Nesze fiú! vedd butoraimat, 's vidd-el sz. János collegiumába, Flopp doktor lakására, 6-dik szám alatt, 2-dik lépcsőn, a' beludvarban. — Atkozzom e' gazembert!”

Erre a' philosophus eltávozik, mintán a' fogadósnénak jó reggelt kívánt. Még messziről is hallám őt dörmögve szitkozódni. — Ámbár

csak két év előtt hagyám-el az oxfordi egyetemet, még sem emlékezhetem, hogy valaha e' doctor felől valamit hallottam volna. Személye egészen ismeretlen volt előttem: de ha kellemetlen tulajdonságait már 20 évtől fogva ismertem volna is, nem gyűlölhettém jobban szívenből, mint valóban történt. Rövid utunk közben meggyőződtem, hogy ő e' földön a' legkellemetlenebb ember. Hiúsága, elbizottsága, 's mi ennél is több, kiállhatlan bizodalmassága, minél fogva Julia nevét kimondani bátorzkodék, annyira felháborított, hogy viseletének bővebb megfontolása után szinte sajnáltam, hogy fenyegetésemet nem teljesítém, 's őt a' kocsi egyik szegletében Burke módjára láb alól el nem tettem. Azonban a' szép reggel ismét okos gondolatokra hozott. Négy tüzes szürkével kocsiztam Abington felé (mert Dandy Ball barátom nekem engedé általa a' gyeplőt) 's mult éji heveskedésemem kezdék csudálkozni. Semmi sem képes jobb akaratú és philantropibb gondolatokra minket vezetni, mint a' négyesben kocsizás. Két lóval járó kocsisok ugyan már sokszor felakasztattak orgyilkolás — vagy legalább gyilkos akarat miatt Ausztraliába vitettek: de még nincs példa, hogy a' négy lovat ügyesen hajtani szokott férjfi valódi gentleman nem volna. Ezen állításnak fő oka ama magos helyzetem áll, melyet a' bakon elfoglalunk. Én e' jótékony befolyást tökélyesen érzem, 's még nem értem-el egészen kocsimmal az illesley-i meredek dombok csúcsát, midőn már magamban valódi kielégítést tapasztalék azért, hogy Flopp doktornak engedelmet adtam élni. — Hogyan! illy nyomorult lénynek kellett volna veszélyeztetni egy ügyes kocsis méltóságát? — Azonban nem tagadom, örültem, hogy nevemet előtte ki nem nyilatkoztattam; mert nem is kétkedem, hogy különben engemet gyámleányai előtt legfeketébb színekkel törekedett volna lefesteni.

A' hethertoni családdal történt egybekötéseim ezen epocha előtt néhány hónappal kezdődtek. Barátim emlékezni fognak, hogy, midőn halfordi örökségemet átvevém, ezen ház nyomorult állapotban állott. Nagybátyám, ki azt én előttem holtáig bírta, minden javítgatást annyira elmulasztta, hogy más által nem, csak ő általa lehetett lakható. A' legelső, mit tettem, az volt, hogy számomra azt elkészíttetém, 's ez okból azonnal hivatam az asztalost, kőművest, 's üvegest, hogy unalmas 's hihetőleg végökre sem jutandó munkáinkat megkezdtettessem. Midőn a' terem pallóját rakták, és a' mesteremberek ebédeltek, éppen egy padon ültem, midőn azon szobában, hol most narancsfáim vannak, hangokat hallék; 's mivel nem volt okom eltávozni, ülve maradtam 's hallgatóztam.

„Milly szép hely ez! be szeretném, ha birtokom lehetne!” — mondá egy ezüst szózat, melyről azonnal bizonyossá tettem, hogy az egy fiatal szép leányka ajkáról hangzék.

„Valóban, kedves Fannym, nagyon könnyelmű vagy. Te szavaddal vétkezel; emlékezz a' tizedik parancsolatra gyermekem! emeld-fel lovagló köntösöd alját.“

E' beszéd, ámbár komor hangon mondaték, nem látszatott nagy hatásúnak, mert a' fiatal személy éppen olly vidámon folytatá, mint megkezdé.

„Csak ugyan szeretném tudni, mikor fog mind ez a' szörnyű készüllet végződni. Bizonyos, hogy Neville ur itt fog lakni, ugy-e bár? Hihetőleg a' megnyitáskor szép bált is fog adni. Nem gondolja mama?“

„Az nagyon valószínű, gyermekem, mert úgy látszik, hogy ő e' romlott világ hiúságának nagyon hódul.“

„Ugyan? ah, mint örülök rajta! Ez igazán kellemes szomszéd lesz.“

„Fanny, ne dévajkodj. Ő még igen fiatal.“

„Ej annál jobb! Házas már?“

„Nem, éppen most jó az egyetemből haza, hol, mint gondolom, maga után nem a' legjobb hirt 's nevet hagyá; mert jeles gyámtyád bizonyossá tett, hogy annak nevét soha sem hallotta.“

„Mennyi idős lehet már?“

„Mintegy 23—24 éves.“

„Julia pedig 18. Ah, milly gyönyörű lesz, ha“ —

Itt engem a' beszéd vége hallásától egy láрма gátolt.

„Gyermekem, ugyan mért beszélsz mindig illy hijába valóságokat. Neville a' vétkes tanyáknak lakója, 's hiszem az Istent, hogy leányaim egyike sem fog valaha illy emberre csak gondolkodni is.“

E' pillanatban a' vidám szónokné felrántá az ajtó szárnyát, 's a' terembe lépett.

„Ah milly szép, gyönyörű! — mondá. — Nézze csak mama e' szép kilátást a' folyóvízre.“

Itt a' leányka engem megpillantott, elpirult, félig meghajtá magát, 's az orangeriába ment vissza. Igen szép volt; arcvonalai élet's grácia-teljesek; korára nézve 14—15 évesnek látszott. Érzém, hogy engem kevéssé zavartta tön helyzetem, 's ez okból követém a' két idegen nőt azon czéllal, hogy kezdett munkáim megismerésére kérjem-meg őket: de ők nálamnál gyorsabbak voltak, 's midőn az ajtót megnyitám, két dámát láttam elsietni a' fasoron, egy inástól kísérvé.

Munkásaim szavukból megtudám, hogy a' két dáma Arran mistress volt és leánya, 's hogy ide gyakran szoktak eljönni az új munkák nézésére. De most többé nem jöttek-el, 's én Londonba visszautaztam, hol, szokásom szerint, jó öreg nagynénémnél Harley-streetben szálltam-meg, kinek házában számomra mindig készen tartottak

egy szobát; 's mivelhogy evési időm 's mulatságaim soha sem voltak olly rendszeresek, mint az ő csendes házi gazdasága, tehát ő nekem egy főkulcsot ada, mellynek segedelmével, bár mikor akarok, más valakinek farsasztása nélkül, haza jöven szobámba mehessek. Mi sem volt olly kényelmes, mint a' viszony, mellyben ezen öreg dáma iránt voltam. Mi egymással soha sem gondoltunk. Ő lehetett Londonban vagy falun, háza mindig az enyim vala. Soha sem gondolkodtunk egymásnak kikérdezésére, 's tökélyes szabadságban éltünk.

Midőn későbben Hampshire-ba utaztam, szerencsésebb valék. Megismerkedém t. i. azon dámákkal, kik bennem annyi érdeket gerjesztének, vagy is inkább egyikével; mert Arran mistress elhatározá, hogy ezután csaknem soha se menjen-ki a' szabadra, 's ha kiment is néhányszor, természetesen minden módon törekvék nem találkozui olly megátalkodott bűnössel, millyen én valék szemei előtt.

Történt egy reggel, hogy egyik szük 's igen magányos fasorban két asszonyt láték lovagolni. Én, mennyire lehetséges volt, az ut szélén lovaglék, hogy nekik helyet engedjek: azonban lovam, melly kevéssé bokros volt, az ut közepére ugrék, 's őket nem engedé mellettem ellovagolhatni. Én a' fiatalabbikban megismerém Fanny szép szemeit és vidor vonalait. Midőn lovát visszatartá, hogy megvárja, mig én az enyimet lecsendesitem, vevém észre, hogy csak nehezen tartoztatá magát vidorságának kitörésétől. Én némileg bocsánatot kértem, mit ő olly módon fogadott, melly engem mulattatásunk folytatására ösztönzött. Én azt állítám, hogy öreg pej lovamnak tökélyes lecsendesítésére csak azon egy módom volna, ha őt a' dámák lovaik mellett egy ideig lépni engednék, 's így kevés percz mult legalább, melly alatt legkellemesb módon a' legszebb teremtményekkel, kiket eddig láttam, fecsegtem 's kacagtam.

„Felesleges volna, Neville ur, — mondá a' fiatal tündér nő — ha tettetnők magunkat, mintha nem ismernők kegyedet. Jól tudom, kicsoda az ur, 's részemről ime mind magamat mind nénémet bemutatnom kegyednek. Itt van Julia testvérem, kit az idősebbek jogánál fogva közönségesen Arran miss-nek hívnak, holott én csak a' kis Fanny vagyok egy melléknévvel — mit gondol Neville ur, milly melléknévem van?“

„Hihetőleg, angyal“ — viszonzám, kezemet egyszersmind szívemre tévén, 's a' mellett Grandisons Károly Sir monorjaként magamat meghajtván.

„O éppen nem! Sőt ellenkezőleg a' szemeket hehunyorítva komolyan és lassan így neveznek: „a' gyermek!“ — Hát nem sok már ez?“

„Egy olly ismeretség, melly illy módon tétetett, nem maradhatott tovább egykedvű. A' legmeglepőbb találkozás következménye által

történt, hogy mi sétálásunkat mindig e' tájon tettük, 's 14 nap mulva Arran Julia egy román számára olly legalkalmasabb hősnének tetszék előttem, millyent csak kívánhaték. Minden utazásonkor, mellyet későbbben Halfordra tettem, 's ez gyakran történt, nevedekett csudálkozásom reá nézve. Éppen Hampshire-ba akarék utazni, hogy őt annak legszebb rendje szerint megkérjem, midőn szerencsétlenségemre Flopp doctorral találkoztam. *(Folytatás következik.)*

PESTI VIZSGÁLO.

Gőzhajóink közül feb. 22-kén délelőtt legelőször jelent-meg „Zrinyi“, 's miután a' pesti partok mellett néhány vendégeivel egy párszor megfordult volna, több izbéli üdvözlő lövések után szokott helyére állott, hol az alföldre küldendő portékák rakatnak reá, mellyekkel, mihelyt az alsó vidéken és a' Győr 's Komárom táján létező jég elpusztul, azonnal utnak indul. Hasonló pompával és czállal jelent-meg az említett napi délután „Ferencz“ gőzhajónk. — A' budapesti hidfőt már febr. 21-kén kezdték berakni. Az egész hidnak tökélyes beállítása azonban, míg a' felső jég nem sikamlík-le már több mint egy héttől fogva tiszta Dunánkon, meg nem történhetik.

HAZAI HIRLELŐ.

Bécsiek adakozása a' váradi elégettek felsegélésére. — Nagy-váradi kanonok és apát ur Hohenlohe Sándor herczeg Bécs városában legközelebbi tartózkodása alkalmával sem felejtkezvén-meg N. Váradon mult esztendő nyarán égés által inségre jutott szegény ember-társairól, ezeknek számára a' fels. cs. k. udvarnál következő nevezetes pénz-segedelmeket szerzett össze:

A' fels. uralkodó császárnétól	400	ft.	ezüstben
A' fels. özvegy császárnétól	400	—	—
Cs. k. főherczeg Ferencz Károlytól	250	—	—
Zsófia cs. k. főherczeg-asszonytól	200	—	—
Lajos cs. k. főherczegtől	250	—	—
Károly cs. k. főherczegtől	200	—	—
Marianne cs. k. főherczeg-asszonytól	20	—	—
Egy névtelentől	50	—	—
Ismét illlyentől	10	—	—
detto	15	—	—

Összesen 1.795 ft. ezüstben

Melly pénzmennyiséget a' nagy lelkű herczeg a' szűkölködők helyzetéhez alkalmazva ön maga fogja kiosztani. — Áldás a' nagy lelkű adókra, és a' fáradhatlan igyekezetű, szerencsétlen embertársait olly nemes lélekkel segíteni törekvő, 's e' tetemes pénzmennyiséget öszveszerző herczegre is.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Pest vármegyei lakosok.

(Pest megyei parasztok képével együtt.)

Pest Pilis és Zsolt törvényesen egyesült vármegye 191⁴/₁₀ □ mértföldre terjedvén, nagyságára nézve második a' honi megyék között. Azonban részint

az országnak közepén fekvése, részint a fő és legnagyobb városnak benne léte, gazdagsága, 's más egyéb tekintetek öt helyezik a megyék első helyére.

342 helységében és 152 pusztáján, melyeken majorok vagy is úgy nevezett szállások vannak, 506.684 ember lakik, 's így népességre nézve felülhalad minden vármegyét. I □ mértföldre 1652 lakos jut, kik nyelvre nézve Magyarok (217 ezer kerék számmal), Németek (132 ezer), Tótok (55 ezer), Ráczok, Görögök és Oláhok (12 ezer), Zsidók (18 ezer) és itt ott elszórt Czigányok. — Vallásra nézve: katolikusok, helvét és ágostai vallásbeliek, ó hitűek, zsidók.

Szorgalmi és mesterségi tekintetből nézve lakosai közül a' mesteremberek 's gyárok tulajdonosai többnyire a' két fővárosban Budán 's Pesten, a' nagyobb mezővárosokban, mint Kecskeméten (ezet és szappan csinálók), Váczon, N. Körösön, Kalocsán, Aszódon 's a' t. laknak. — A' kereskedők és kereskedés fő pontja Pest, mely a' Duna mellett levén a' gőz- 's egyéb hajók szüntelen forgása által egyesíti magában a' természetényeket; jelesen kereskedési ágai a' bor, gyapjú, marha, gabona, fa, dohány, szappan, gyümölcs, méz, réz, vas, posztó, gyöles 's a' t.

Mezei gazdasággal foglalkoznak a' jószág-birtokosok, 's jobbágyok. Termesztenek leginkább tiszta búzát (hires a' biai, jenői, zsámbéki, tőki, tinynei, sz. mártonyi, abonyi, rékási, ujszászi 's a' t.), kétszerest, rozsot, zabot, árpát, kölest, kukoricát (kivált szépet Kalocsa táján), burgonyát, — dohányt, kendert, lent (kivált Kalocsa és Tápió viz vidékén a' Jászság felé), zöldséget és kerti veteményt a' pest 's budai kertészek. A' szomszéd német falusiak, jelesen Harasziak, Taksonyiak nagy káposztákat, a' Patajiak, Aszódiai 's a' t. szép hagymákat hoznak a' pesti piacra. Hires a' Kókán termesztett torma is; úgy a' dömsödi, kecskeméti, tótfalusi, váczi, ráczkevi kenyér, melyet dereglyéken 's kocsikon hoznak Pestre eladni. — Említést érdemel ama sok tökmag, pattogatott kukorica, sült tök, és kukorica lisztből sült „málé“ nevű sütemény, melyet a' szegény magyar parasztok árulgatnak őszkor a' pesti piacokon — midőn a' németek kolompért, kerti növényt, gyümölcsöt adogatnak-el. — A' lenmagból olajt is vernek a' parasztok, 's azt egyes férjfiak 's asszonyok fekete korszóban hordozzák Pesten, és „olajt, olajt“ éneklő kesergő hangon kiáltozva, itszénként adják-el adventi 's böjti napokban, mely azután a' kedvelt olajos káposzta készítésére használtatik.

Gyümölcsöt keveset és nem szépet termeszt e' megye. A' finomabb gyümölcs fajak nem igen ismertetvén, lassan terjednek. Híresek a' kecskeméti, czegeledi 's körösi pogácsa-almák; a' szadai, csömöri, váczi, visegrádi, tótfalusi, bogdányi, pócsmegyeri szőlőkben termő gyümölcsök legszebbek 's leginkább láttatnak a' pesti piacokon.

A' bortermesztés nevezetes, 's mind inkább terjed. Hires vörös bor a' budai (sashegyi), tétényi, szentendrei; fehér a' pesti kőbányai, tótfalusi, szadai, csömöri. Dicsértetik a' vörös kecskeméti, czegeledi, körösi, pilisi is.

Fát is hord-be eladni a' szegénység Pestre és pedig részint rőzsét részint felapritott hasábfát.

Pest megye lakosai nagy figyelmet fordítanak a' juh-tenyésztésre, kivált a' nemesebb fajra. Hosszú gyapjas magyar juhok leginkább a' déli pusztákon, kecskeméti szállásokon találhatók. Ugyan e' vidéken vannak a' számos ménesek és gulyák. A' sertés-tenyésztés legjobban üzetik Kalocsa vidékén, Kecskeméten, Körösön, honnan kivált őszön és télen számos hizott sertést haj-

tanak, vagy pedig sertés-húst, szalonnát, sódort, kolbászt hoznak a' pesti héti vásárokra. — A' sok baromfíró, mit Pestre eladni hoznak, nem is szólunk.

Vadak közül eladni valót leginkább nyulat, szárcsát, bibiczet, fűrjet, fogoly madarat hoznak Pestre; — halak közül vizát, csukát, harcsát, menyhalat, angolnát, kárászt, pontyot. — Csikokat (mellyek a' choléra idejéül 1831-től kezdve a' száraz nyarakban majdesak egészen eltűntek) a' posványos erekből, a' Tapió vizéből, hol minden baj nélkül szitákkal lehetett meríteni, 's annyi volt, hogy a' disznókat is etették vele — sokat hoztak az előtt Pestre, 's itszénként adogatták.

Az ásvány-országból leginkább köfejtéssel foglalkoznak a' lakosok, és pedig Pesten (kőbányán), Promontoron, Tétényen, Mogyoródon, Budakeszen, Békásmegyeren, Csobánkán (itt legjobb kő fejtetik), Pilisen. Kőszén találta-tik a' budai bérczen; mészkő a' pilisi hegyeken.

A' magyar tót és rácز lakosok többnyire föld- és szőlőmiveléssel — a' németek majd csak szőlőmiveléssel foglalkoznak. Vannak német helységek, melyeknek csaknem egyéb jövedelmök sincs, mint a' szőlő, gyümölcs, szőlőtő 's gyümölcsfa, ilyen p. o. Bogdány 's a' t.

Öltözetre nézve e' különféle falusi lakosok sok helyen nagyon különböznek egymástól, kivált a' nőnembeliek. A' gazdagabb német, rácз, sőt magyar lakosok is posztó ruhában, esizmában járnak innepen; hét-köz nap könnyű vászonban; a' Németek szűk, a' Magyarok bő gatyában, 's gyakran olly rövid ingben, hogy barnult hasuk is kilátszik. E' mellé az öregek világos kék posztó vagy juh-bőr mellényt, az ifjak erre még dolmányt vagy szűrt — az öregek juh bőrből bundát (mellyet nyáron kifordítanak, úgy hogy gyapjas része kifelé legyen) vagy szűrt vesznek. Az asszonyok posztó rövid öltönyt, szoknyát, pendelt barna, vagy kék, vagy természetes moeskos fehér színű, juh-bőrből készült, 's czifrán selyemmel himzett ködmönt hordoznak, kivált télen; valamint mai közlött képünk mutatja. Hajokat a' hajadonok befonják, 's szalaggal ékesítve hosszan bocsátják-le hátul. A' képen álló bundás ember süveget is visel. Ez régenten nagy divatban volt, most már ritkán látható. Készült fekete préméből vagy szürposztóból. A' piros eszmát vagy cipőt többnyire csak asszonyok, 's ezt is csak innepen, vasárnapon viselik. Férjfiak köz napokon csak bocskort hordoznak; eszmát a' tehetősebbek. (Végzet köv.)

Betűrejtvény.

B-vel nagy hét előtt 's alatt látsz tavaszkor;
Sz-el szemlélsz sokat erdők virultakor
Tetőken, mezőken, az árnyékos fákon,
'S ha lábat adsz, réten 's virágos ágyakon.
Ekkor T. lehetek; mindig czifra vagyok,
Ha mindjárt lábaim egy kevéssé nagyok.

VERES.

Előbbi rejtvény: Szűsz.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alula' Duna partján, 114. szám alatt.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utza 612.